

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Întoarce-te cu doar câțiva ani în urmă, la vara dintre clasele a șaptea și a opta. Ești bronzată după cât ai stat la soare lângă piscina ta cu margine de piatră, ai pe tine un trening nou, marca Juicy (îți mai amintești că toată lumea purta așa ceva?), și ai o singură obsesie: băiatul care merge la cealaltă școală privată, al cărui nume n-o să-l pomenim aici, și care împătorește blugi la Abercrombie, în mall. Îți mănânci fulgii de cereale cu cacao exact așa cum îți plac – înmuiți în lapte degresat –, și privirea îți cade pe chipul fetei de pe cutia de lapte. DISPĂRUTĂ. E drăguță – probabil, mai drăguță decât tine – și are un licăr îndrăzneț în ochi. Te gândești: *Hmmm... poate că și ei îi plac cerealele cu cacao înmuiate în lapte.* Și-ai pune pariu că și ea l-ar considera sexy pe tipul de la Abercrombie. Te întrebi cum de a fost posibil ca o persoană atât de... mă rog, atât de asemănătoare cu tine să dispară fără urmă. Crezusei că numai fetele care făceau caz de frumusețea lor sfârșeau pe ambalajele de carton pentru lapte.

Ei bine, mai gândește-te...

Aria Montgomery își îngropă chipul în gazonul din fața casei lui Alison DiLaurentis, cea mai bună prietenă a ei.

– Delicios! murmură ea.

– Ce faci acolo, adu-meci iarba? îi strigă Emily Fields, aflată-n spatele ei, în timp ce trântea portiera camionetei Volvo a mamei sale, lăsând să i se vadă brațul lung și pistruiat.

– Miroase frumos, replică Aria, dându-și la o parte din ochi șuvițele roz de păr și inspirând aerul cald al înserării. Miroase-a vară.

Emily își flutură mâna în semn de rămas-bun spre mama ei și-și trase-n sus nesuferiții de blugi care-i atârnavă pe șoldurile slăbănoage. Făcea înot de performanță încă de la grădiniță și, chiar dacă arăta grozav într-un costum de baie Speedo, nu purta niciodată haine mulate sau măcar cât de cât drăguțe, ca ale celorlalte fete care-i erau colege într-a șaptea. Asta din cauză că părinții ei erau convinși că un caracter se formează începând din interior. (Dar și Emily știa cât se poate de bine că faptul că era obligată să-și ascundă pe fundul sertarului cu lenjerie de corp bluzița care-i lăsa mijlocul și umerii goi și pe pieptul căreia era imprimat textul FETELE IRLANDEZE O FAC MAI BINE nu prea contribuia la dezvoltarea caracterului ei.)

– Fetelor!

Alison apăru în curtea din fața casei, făcând piruete. Avea părul prins în creștet într-o coadă zburlită și încă purta fustița plisată de hochei pe iarbă de la petrecerea de sfârșit de an școlar a echipei, din după-amiaza aceea. Era singura

fată din clasa a șaptea care izbutise să ajungă în echipa de juniori și era adusă acasă cu mașina de fetele mai mari de la Rosewood Day, care ascultau Jay-Z la un volum asurzitor în jeep-urile lor Cherokee și care, înainte de-a o lăsa în fața casei, pulverizau pe ea parfum, ca să nu mai miroasă a țigară, dat fiind că tocmai fumaseră împreună.

– Am pierdut ceva? strigă Spencer Hastings, strecurându-se printr-o spărtură din gardul viu ce-nconjura curtea lui Ali și alăturându-se celorlalte. Spencer locuia alături. Își azvârli peste umăr părul lung și moale, blond-închis, și sorbi cu nesaț apă dintr-un recipient de plastic mov. Spencer nu prinsese în toamnă un loc la juniori, cu Alison, așa că era nevoită să joace în echipa clasei a șaptea. Făcuse antrenament în particular la hochei pe iarbă timp de un an încheiat ca să-și perfecționeze jocul, și fetele știa că, până să vină ele acum, își exersase driblingul în curtea din spatele casei. Spencer îi detesta pe cei care erau mai buni decât ea, indiferent în ce domeniu. Și, în mod special, pe Alison.

– Așteptați-mă și pe mine!

Întorcându-se, o zăriră pe Hanna Marin coborând din Mercedesul mamei sale. Se împiedică de geanta ei burdușită și începu să-și agite disperată brațele dolofane. De anul trecut, de când părinții ei divorțaseră, Hanna se îngrișa constant, iar hainele țipau pe ea. Ali își dădu ochii peste cap, dar celelalte fete se prefăcură că nu observaseră că se împiedicase. Exact cum trebuie să se comporte cele mai bune prietene, nu?

Alison, Aria, Spencer, Emily și Hanna deveniseră prietene cu un an în urmă, când părinții le înscriaseră la

acțiunea caritabilă a școlii Rosewood Day, să muncească voluntar sâmbetele după-amiaza; în fine, cu excepția lui Spencer, care se înscriesese singură. Alison le știa și nu prea pe celelalte patru, în schimb, ele o știau bine pe Alison. Era perfectă. Frumoasă, spirituală, inteligentă. Populară. Băieții își doreau s-o sărute, iar fetele – chiar și cele mai mari – își doreau să *fie* ca ea. Așa că, de când Ali răsese prima dată la o glumă făcută de Aria, îi pusese lui Emily o întrebare despre înot, îi spusese Hannei că bluza ei era adorabilă și comentase că Spencer avea o caligrafie cu mult mai îngrijită decât a ei, nu se putuseră împiedica să nu fie, ei bine... fascinate. Înaintea s-o cunoască pe Ali, fetele fuseseră de părere că relații cu talie înaltă, ca ai mamei, erau jenanți și băteau la ochi pentru toate motivele pe care ți le puteai închipui; dar de când o știau pe Ali, li se păreau cei mai formidabili relați marca Stella McCartney, pe care nimeni nu și i-ar fi putut permite.

Acum, după mai bine de un an, în ultima zi din clasa a șaptea, nu erau doar cele mai bune prietene, ci erau chiar *fetele* de la Rosewood Day. Se petrecuseră o mulțime de întâmplări datorită cărora se ajunsese aici. Fiecare noapte în care dormiseră la câte una dintre ele și fiecare ieșire în oraș însemnaseră noi și noi aventuri. Chiar și fiecare oră de dirigenție devenise memorabilă atunci când fuseseră împreună. (Lectura la stația de amplificare a unui mesaj înflăcărat din partea căpitanului echipei școlii către profesorul lui de mate ajunsese între timp legendară la Rosewood Day.) Pe de altă parte, erau și lucruri pe care și-ar fi dorit cu toatele să le uite. Și mai exista *un* secret despre care nu suportau nici măcar

să discute. Ali susținea că secretele erau cele care le țineau prietene pe toate cinci. Dacă ea avea dreptate, înseamnă că aveau să fie prietene toată viața.

– Cât mă bucur că a trecut și ziua asta! se văicări Alison, după care o împinse ușurel pe Spencer prin deschizătura din gardul viu. Mergem la tine-n hambar.

– Sunt așa de bucuroasă că am terminat și *clasa* a șaptea! zise Aria, în timp ce mergea alături de Emily și Hanna, în spațiile lui Alison și Spencer, spre hambar – acesta fusese renovat și transformat în casă de oaspeți și locuise în el sora mai mare a lui Spencer, Melissa, pe durata anilor ei de liceu. Din fericire, ea tocmai absolvise și pleca la Praga în vacanța de vară, așa că hambarul le aparținea în totalitate în acea seară.

Deodată, auziră o voce extrem de pițigăiată.

– Alison! Hei, Alison! Hei, Spencer!

Alison întoarse capul în direcția străzii.

– În nici un caz! șopti.

– În nici un caz! o îngânără imediat Spencer, Emily și Aria. Hanna se încruntă.

– Rahat! exclamă ea.

Era un joc pe care Ali îl preluase de la fratele ei, Jason, elev în ultimul an la Rosewood Day. Jason și prietenii lui îl jucau la petrecerile în aer liber între anii pregătitori, în timp ce ocheau fetele. Ultimul care spunea „În nici un caz!” trebuia să se ocupe de fata cea urâtă pentru tot restul serii, timp în care ceilalți le agățau pe prietenele sexy ale respectivei; în esență, însemna că erai la fel de penibil și de indezirabil ca și ea. În versiunea lui Ali, fetele rosteau „În nici un caz!”

ori de câte ori se afla prin preajmă cineva urât, neatrăgător, chiar deplorabil.

Acum, expresia „În nici un caz!” era pentru Mona Vanderwaal – o vecină penibilă, al cărei hobby era strădania de a se împrieteni cu Spencer și Alison – și pentru prietenele ei, două arătări: Chassey Bledsoe și Phi Templeton. Chassey fusese cea care spărsese sistemul informatic al școlii, după care îi spusese directorului cum să-l protejeze mai bine, în timp ce Phi Templeton umbla peste tot cu un yoyo după ea... ce vreți mai mult? Cele trei se holbau la fetele aflate în mijlocul liniștitei străzi de suburbie. Mona era cocoțată pe scuturul ei marca Razor, Chassey, pe o bicicletă neagră, iar Phi era pe jos; evident, cu nelipsitul ei yoyo.

– Nu vreți să veniți la mine, să ne uităm la emisiunea *Pariu cu frica*? strigă Mona.

– Scuze, răspuse Alison, cu un zâmbet afectat. Suntem cam ocupate.

Chassey se încruntă.

– Nu vreți să-i vedeți pe unii mâncând gândaci?

– Ce scârbos! comentă în șoaptă Spencer spre Aria, care începu să mimeze că mănâncă păduchi invizibili de pe scalpul lui Hanna, precum o maimuță.

– Mda, am fi vrut să venim, răspuse Alison, înclinându-și capul într-o parte. Dar avem alte planuri în seara asta. Poate altă dată?

Mona își lăsă privirea în jos.

– Mda, bine.

– Pa!

Alison le întoarse spatele, dându-și ochii peste cap, iar prietenele ei îi urmară exemplul.

Traversară curtea lui Spencer și se îndreptară spre poarta din spate. În stânga lor, era curtea casei lui Ali, ai cărei părinți construiau acolo un foisor cu douăzeci de locuri pentru bogatele lor picnicuri.

– Slavă *Domnului* că nu sunt muncitorii aici, zise Ali, aruncând o privire spre un buldozer galben.

Emily înțepeni brusc.

– Ce, ți-au mai zis chestii de-alea?

– Mai ușor, Killer, replică Alison, făcându-le pe celelalte să chicotească. Uneori, o strigau „Killer”, ca pe pitbull-ul lui Ali. Și lui Emily i se păruse amuzant pentru o perioadă, dar în ultimul timp nu mai râdea cot la cot cu ele.

Hambarul se afla chiar în fața lor. O clădire mică și drăguță, cu o fereastră mare care dădea spre imensa fermă a lui Spencer, aflată pe un teren cu o formă neregulată și dotată cu moară de vânt proprie. Aici, în Rosewood, Pennsylvania, o mică suburbie situată la vreo treizeci și ceva de kilometri de Philadelphia, era mult mai probabil să locuiești într-o casă cu aspect rural dar confortabilă, cu douăzeci și cinci de camere, cu piscină placată cu mozaic și bazin cu apă termală, cum era și casa lui Spencer, decât într-o casă fițoasă. În Rosewood, vara mirosea a liliac și a gazon tuns, și iarna, a zăpadă curată și a cuptoare cu lemne. Aici erau nenumărați pini înalți, pogoane întregi de ferme familiale și cele mai simpatice vulpi și iepurași. Erau formidabile complexe comerciale și parcuri amintind de era colonială, numai

bune pentru petreceri prilejuite de aniversări, de absolvire a școlii, sau de uite-așa-avem-noi-chef-acum. Iar băieții din Rosewood erau superbi, zâmbitori și bine făcuți, ca ieșiți din ultimul catalog Abercrombie. Aici era protipendada Philadelphia. Era plină de genealogii nobile vechi, de averi și mai vechi, dar și de scandaluri străvechi.

Ajungând în fața hambarului, fetele auziră chicote dinăuntru. Cineva chițăi:

– *Încetează, am zis!*

– Of, Doamne, se văită Spencer. Asta ce mai caută aici?

Privind pe gaura cheii, Spencer o văzu pe Melissa, sora ei mai mare, întotdeauna manierată și perfectă în toate, lupându-se corp la corp pe canapea cu apetisantul ei iubit, Ian Thomas. Izbi cu tocul pantofului în ușă, deschizând-o cu forță. În hambar mirosea a vechi și a pop-corn ușor ars. Melissa se întoarse spre ea.

– Ce nai...? începu ea. Dar imediat le observă și pe celelalte și zâmbi. A, bună, fetelor.

Acestea își întoarseră privirea către Spencer. Prietena lor se plângea permanent că Melissa e super afurisită, plină de venin, așa că se simțiră descumpănite s-o vadă atât de prietenoasă și de simpatică.

Ian se ridică, se întinse și-i zâmbi lui Spencer cu gura până la urechi.

– Salut, zise.

– Bună, Ian, îi răspunse Spencer, pe un ton mult mai vioi. Nu știam că ești aici.

– Ba da, știai, zâmbi el, provocator. Ai venit să ne spionezi.

Melissa își aranjă părul lung și blond și bentița neagră de mătase, uitându-se fix la sora ei.

– Ei, care-i treaba? o întrebă, cu o undă de reproș în voce.

– Păi... n-am vrut să dau buzna..., bolborosi Spencer. Numai că era vorba ca hambarul să fie al nostru astă-seară.

În glumă, Ian o înghionti în braț.

– Am vrut doar să vă necăjim, o tachină el.

Un petic de roșeală îi apărui lui Spencer în obraji. Ian avea părul blond, ciufulit, ochi căprui care păreau somnoși și niște pectorali de-a dreptul buni de pipăit.

– Uau! exclamă Alison, mult prea tare. Toate capetele se întoarseră spre ea. Melissa, tu și Ian sunteți perechea cea mai tare. Nu v-am spus-o niciodată, dar mereu am fost de părerea asta. Nu ești de acord, Spence?

Spencer clipi, mirată.

– Hm! făcu în surdină.

Perplexă, Melissa se holbă pentru o clipă la Ali, după care se întoarse din nou spre Ian.

– Pot să vorbesc cu tine afară?

Ian își goli sticla de Corona sub ochii fetelor. Ele nu beau decât rareori, în cel mai mare secret, din sticlele aflate în dulăpioarele cu băuturi ale părinților. Lăsând jos sticla, le mai dăru un zâmbet de plecare în timp ce-o urma afară pe Melissa.

– Adio, domnișoarelor.

Și, înainte de a închide ușa după el, le făcu cu ochiul.

Alison își șterse palmele una de cealaltă.

– Încă o problemă rezolvată de Ali D. Acum ai de gând să-mi mulțumești, Spence?

Aceasta nu-i răspunse. Era prea concentrată să privească pe fereastra din față a hambarului. Licuricii începuseră să lumineze cerul vinețiu.

Hanna se îndreptă spre bolul cu pop-corn, lăsat de izbe-liște, și luă o mână zdravănă din el.

– Ian e tare sexy. E... cum să zic?... mai sexy decât Sean.

Sean Ackard era unul dintre cei mai draguți băieți din clasa lor și subiectul permanent al fanteziilor Hannei.

– Știi ce-am auzit? o întrebă Ali, trântindu-se pe canapea. Lui Sean chiar îi plac fetele care au poftă de mâncare.

Hanna se luminează la față.

– Serios?

– Nu, pufni Alison.

Hanna lăsa încetșor pumnul de pop-corn să cadă înapoi în bol.

– Așadar, fetelor, zise Ali, știu cel mai tare lucru pe care am putea să-l facem.

– Sper că nu țopăim iar în pielea goală, se hlizi Emily.

Făcuseră asta cu o lună în urmă – pe un frig al naibii de pătrunzător – și, cu toate că Hanna refuzase să se dezbrace mai departe de furou și de chiloții imprimați cu o zi din săptămână, toate celelalte dăduseră fuga într-un lan de porumb din apropiere, goale-pușcă.

– Ție ți-a cam plăcut atunci, murmură Ali, făcând ca zâmbetul de pe buzele lui Emily să dispară. Dar nu... am

păstrat asta special pentru ultima zi de școală. Am învățat cum să hipnotizez oamenii.

– Să hipnotizezi? repetă Spencer.

– M-a învățat sora lui Matt, continuă Ali, cu ochii pe fotografiile înrămate de pe polița căminului, înfățișându-i pe Melissa și pe Ian. Iubitul ei de săptămâna asta, Matt, avea părul la fel de nisipiu ca Ian.

– Și cum faci asta? se interesă Hanna.

– Îmi pare rău, dar m-a pus să jur c-o să țin secret, zise Ali, întorcându-se din nou spre ele. Vreți să vedeți cum e?

Aria, încruntată, se așeză pe o pernă de culoarea lavandei, aflată pe podea.

– Nu știu dacă...

– De ce nu? insistă Ali, uitându-se la marioneta sub formă de purcică, ce-și ițea capul din geanta de jersey lila a celeilalte fete. Aria își lua mereu cu ea tot felul de obiecte bizare: animale de pluș, pagini rupte la întâmplare din romane vechi, ilustrate cu locuri în care nu fusese în viața ei.

– Nu sub hipnoză spui lucrurile pe care n-ai vrea să le spui? o întrebă Aria.

– E ceva ce nu poți să ne spui? o iscodi Ali. Și de ce-ți tot iei purcica aia peste tot? adăugă. După care arătă cu degetul spre marionetă.

Aria ridică din umeri și scoase purcica din geantă.

– Pe Porctunia mi-a adus-o tata din Germania. E consilierea mea privind viața amoroasă, explică ea.

Și-și vârî mâna în interiorul păpușii.

– I-ai băgat mâna-n fund! chițai Ali, iar Emily începu să se hlizească. Și, la urma urmei, de ce să cari după tine ceva primit de la *tatăl* tău?

– Nu e nimic amuzant, se răsti Aria, întorcându-și brusc capul spre Emily.

Fetele tăcură preț de câteva secunde și se priviră una pe alta, nedumerite. Așa ceva se întâmpla foarte des în ultima vreme: cineva – de obicei, Ali – pomenea despre un subiect, altcineva se supăra, însă ceilalți se sfiau să-ntrebe despre ce Dumnezeu era vorba.

Spencer fu cea care rupse tăcerea.

– Să fii hipnotizată...hm... chiar că sună aiurea.

– *Tu* nu știi nimic despre asta, se grăbi să-i răspundă Alison. Haide. Pot să vă hipnotizez pe toate odată.

Spencer începu să se tragă de betelia fustei. Emily expiră fără zgomot. Aria și Hanna schimbară rapid o privire. Ali venea mereu cu câte-o idee pe care o-ncerca pe ele – cu o vară în urmă, le pusese să fumeze semințe de păpădie, ca să vadă dacă încep să halucineze, iar toamna trecută se duseră să înoate în iazul Pecks, chiar dacă fusese descoperit acolo odată un cadavru – dar problema era că, deseori, ele nu *voiau* să încerce lucrurile pe care Alison le obliga să le facă. Toate erau îndrăgostite lulea de Ali, dar uneori o și urau: pentru faptul că o făcea pe șefa cu ele tot timpul și pentru că le vrăjise. Uneori, în prezența lui Ali, parcă nici nu se mai simțeau reale. Parcă erau niște marionetele, iar Ali le spunea ce trebuie să facă. Fiecare dintre ele își dorea ca, măcar o dată, să aibă tăria de a-i spune „nu” lui Ali.

– Haideti... vă *roooooog*, insistă Ali. Emily, tu vrei, da?

– Hm... Emily simți că-i tremură vocea. Păi...

– Încerc eu, se amestecă Hanna.

– Și eu, se grăbi s-o urmeze Emily.

Spencer și Aria încuviințară la rândul lor, însă fără trageri de inimă. Satisfăcută, Alison stinse lumina plesnind cu palma întrerupătorul și aprinse câteva candelă cu miros de vanilie, pe care le așeză pe măsuța pentru băuturi din fața canapelei. Pe urmă, făcu un pas înapoi și începu să zumbăie.

– OK, toată lumea relaxați-vă, intonă ea, în timp ce fetele se așezau în cerc pe covor. Pulsul vi se încetinește. Gândiți-vă la lucruri liniștitoare. Eu o să număr înapoi de la o sută și, de îndată ce vă voi atinge pe fiecare, veți fi în puterea mea.

– Sinistru, șopti Emily, cu un râs tremurător.

Alison începu.

– O sută... nouăzeci și nouă... nouăzeci și opt...

Douăzeci și doi...

Unsprezece...

Cinci...

Patru...

Trei...

O atinse pe Aria pe frunte cu buricul degetului mare. Spencer își descrușișă picioarele. Aria zvâcni din piciorul stâng.

– Doi... O atinse încetișor pe Hanna, apoi pe Emily, după care se duse spre Spencer. Unu.